

Metsähallitus rakensi Sevettijärveltä Suolisjärven ja Suolisvuonon kautta Inarijärveen ja edelleen Nitsijärven ja Miihkalijärven kautta takaisin Sevettijärvelle kiertävän melontareitin 1990-luvun alussa. Reitti noudattelee pääosin vanhoja kulkekeinoja, joista tuolloin yhdistettiin kokonainen ympyräreitti.

Vetotaipaleille rakennettiin puiset kapulatiet, joita pitkin kanootti tai vene on helppo vetää. Samanlaiset kapulatiet tehtiin myös kivisimpien koskien kohdalle.

Itse asiassa kanootti on harvinaisempi näky kapulateilla kuin soutuvene, sillä vetotaiपालेiden suurin käyttäjäryhmä ovat paikalliset kalastajat – etenkin Nitsijärven suunnalla. Mukavan vaihtelevaa erämaareittiä voi kuitenkin suositella myös melontareikilijöille, sillä saman alku- ja loppupisteen omaavia sekä joki- että järvi-osuuksia sisältäviä pitkiä melontareittejä on harvassa.

Koko ympyrän, tai pikemminkin soikion, melomiseen on varattava aikaa viikosta kymmeneen päivään. Mittaa kertyy noin 120–140 km, josta suuri osa kaukana maanteistä ja asutuksesta. Reitin varrella on pari huollettua tulipaikkaa sekä Solomusjärven, Suolistaipaleen ja haluttaessa myös Pisteriniemen autiotuvat.

Sevetti- järven melontareitti

Sevettijärvellä on kolmen pitkän patikkavaellusreitin lisäksi myös reilun mittainen melontareitti. **Vätsärin erämaassa** matkaa elävöittävät kirkkaat pikkujärvet ja Inarijärvellä pääsee kurkistamaan rannattomalle selälle. Tällä reitillä ei ole tungosta. ■ TEKSTI JA KUVAT JOUNI LAAKSONEN

*Hiki virtasi vetotaipaleilla.
Onneksi puhdasta juomavettä ei tarvinnut kaukaa hakea.*

Meloimme reitin muutama vuosi sitten loppukesällä. Alkukesästä moni kohta reitillä lie-
neekin vähemmän kivinen kuin tässä kerrotaan. Reitti esitellään myötöpäivään, mutta yhtä hy-

vin sen voi kiertää vastapäivään tai meloa siitä vain osan.

Kirkas Sollomusjoki

Vaikka pyrimme vaimoni kansa aina matkustamaan vaelluk-

sille julkisilla kulkupeleillä, kannottiretki vaatii autoa tai kaluston vuokraamista paikan päältä. Tällä kertaa ajoimme halki helteisen Pohjois-Suomen Kainuusta Sevettijärvelle ink-

kari katolla.

Yksi suositeltu aloituspaikka on Sevettijärven kylällä, Sevetin baarin rannassa. Me kuitenkin pysähdyimme Sevettijärvellä jo Nilituville. Kysyimme luvan

auton pysäköintiin ja varailimme samalla saunaa ja mökkiä noin parin viikon päähän. Viimeisenä melontapäivänä huomasimme, että Nilituvat oli oikein hyvä aloitus- ja lopetuspaikka.

Veimme kanoottiin ja retkivarusteet autolla Solmus- eli Solmusjoen sillalle, pari kilometriä Nilituvilta koilliseen Seme-kurtan tietä. Sitten palautimme auton ja patikoimme takaisin kanoottiin luo. Kanoottiin olisi voinut laskea myös suoraan Nilitupien pihasta Nilijärveen.

Retken alun tunnelma on aina odottavan iloinen. Mitä mukavaa tulevat päivät pitävät sisällään? Mitä luonnon pieniä ihmeitä näemme? Suosiko sää? Arkimurheet kaikkoavat mielestä ja elämä on yksinkertaista ja aitoa. "Mulla on jo nälkä!"

Pienuksen, kiemurtelevan Solmusjoen vesi oli häkellyttävän kirkasta. Hiekkapohja kävi välillä kolmen metrin syvyydessä, mutta kaikki yksityiskohdat näkyivät yhtä hyvin kuin seuraavassa mutkassa, jossa vettä oli vain kolme senttiä. Kauempaa katsottuna vedessä oli jadenvihreä sävy.

Vastavirta oli aluksi lempeä.

Noin kilometrin päässä sillalta eteen tuli Heinälompolo. Ulkoilu- ja virkistyskartoissa melontareitin siniset pampulat jatkavat lompolon lounaiskulmasta jokea ylävirtaan. Muuten ulkoilukarttojen reittimerkinnot pitivät hyvin paikkansa, mutta näin alkuun oli luottamusta koetteleva virhe.

Suuntasimme kartan mukaan joelle, joka muuttui pian kivi-

Kun Solmusjoki käy liian kiviseksi, apuun astuu kapulatie. Parissa paikassa jäät olivat rikkoneet kuluväylän.

Eipä olekaan ennen tullut kuljettua kanootilla poroaidan portista. Suolisjärven Isosaaren eteläpäätä.

seksi koskeksi. Maata myöten piti kulkea pitkiä pätkiä. Ensin kannoimme varusteita, sitten kanoottiin ja vielä toisen reissun varusteita. Ja olin mennyt kotona lupailemaan vaimolleni, että tällä kertaa voimme ottaa patikkareissuja huolettomammin tavaroita mukaan.

Noin 400 metrin äheltämisen jälkeen joen pohjoisrannalla näkyi jotain omituista. Sileitä pui-

ta, kuin tikapuut kumollaan. Siellähän oli kapulatie! Oikea reitti kulkee siis Heinälompolon eteläkärjestä kapulatietä pitkin suoraan etelään.

Kommelluksen kunniaksi pystytimme teltan ja aloimme kokkailla illallista.

Aamulla saimme hädin tuskin kasteltua melat, kun Solmusjoki muuttui taas kuohuiksi ja kiviksi.

Tällä kertaa kapulatie vasemmalla rannalla oli yli kilometrin pitkä. Varusteet painoivat näin alkumatkasta vielä niin paljon, että isoa kanoottiamme piti keventää ennen kuin se suostui liukumaan puita pitkin. Maasto oli niin lohkarista, että oli asuttava kapulatien poikkipuita pitkin.

Kapulatie oli parissa kohtaa muutaman kymmenen metrin matkalta poikki, sillä jäät olivat sitä keväällä runnoneet. Yleensä ottaen kapulatiet reitillä olivat kuitenkin aivan kelpo kunnossa.

Joki kääntyy Hanhivuotson kohdalla jyrkästi vasemmalle vastavirtaan katsottuna. Mutkassa on rantatörmällä tulipaikka puuvajoneen. Tulipaikan jälkeen jokiosuus loppuu melko pian, joskin vielä saa pari koskea ohittaa kapulatietä pitkin.

Ensimmäiset nelisen kilometriä tällä reitillä oli varsin raskaita. Lohdutusta toi tieto siitä, että Solmusjoen jälkeen vastavirtaosuus olisi ohii ja edessä lukemattomien eri kokoisten järvien kaunista sokkelikkoa. Toki vetopätkiä järvestä toiseen oli tiedossa seuraavinakin päivinä, mutta helpommaksi matkanteko oli käymässä.

Järviä helminauhana

Vätsärin loputtomien järvien rannat ovat karunkomeaa mäntykangasta. Helminauhan kapeissa kohdissa järvien välisissä puroissa kanoottia joutui paikoin uittamaan ja ennen Solmusjärveä oli jokunen lyhyt vetotaival.

Sollomuksella voi kokan kääntää koilliseen kohti autio-

Suolisjärven kivimatalikkoja yllättävissä paikoissa.

Kartat

tupaa tai sitten jatkaa reittiä suoraan etelään. Leppoisaan lomatunnelmaamme sopi mainiosti yöpyminen jo tässä vaiheessa kämpällä.

Sollomusjärven autiotupa ei suinkaan ole Sollomusjärven, vaan Kurtijärven rannassa. Kurtijärvellä ei useimmissa kirjoissa ole nimeä, joten siksi kai tupa on saanut nimensä Sollomuksen mukaan.

Kanootin voi kiskoa Sollomusjärven koilliskulmasta Kurtijärven puolelle kapulatietä pitkin ja meloa pitkän niemen ympäri tuparantaan. Kanootin voi myös jättää kumolleen Sollomusjärven koillistrannalle ja kävellä varusteiden kanssa muutaman sata metriä tuvalle.

Sollomusjärvestä melontareitti jatkuu Suovajärveen. Välissä on pieni lampi, johon kanootti on osattava Sollomuksen puolelta kiskoa ilman kapulatietä. Lammen kaakkoisrannasta sitten lähtee kapulatie, joka on hyvinkin puoli kilometriä pitkä. Luonnollisesti järvien välissä on reippaasti ylämäkeä.

Oli elokuun loppupuoli, joten itikoita ei ollut lainkaan. Aurinko helotti ja hiki virtasi kanoottia raahatessa. Onneksi järvien vesi oli paitsi kirkasta, myös hyvin kylmää. Uinti virkisti.

Reitti kulkee järviketjua pitkin kohti Suolisjärven päätä eli Järvenpäästä. Niin Suovajärvi, 128-järvi, Pystytaivaljärvi kuin Kantapääjärvinäkin ovat rauhallisen upeita paikkoja. Kapulatiet johtavat yllätyksittä järvestä toiseen. Taukoja kannattaa pitää ja rannoilla on oivia teltanpaikkoja.

Kalastuksen harrastaja saattaa hyvinkin huomata viipyvän näillä paikkeilla useamman päivän. Kanoottia kantamalla voi järvestä toiseen siirtyä muihinkin suuntiin kuin vain kapulateiden kohdilta tai toki voi jalkautua pariaksi päiväksi patikkakalastajaksi.

Veden väriraja

Järvenpään autio pihakenttä uhkui tunnelmaa vuosisatojen takaa. Vanhan Jäämeren-reitin majatalon ainoan nykypäivään asti pystyssä pysyneen rakennuksen hirret oli numeroitu pois kuljetusta varten. Ties kos-

Seveittijärven melontareitti tummanpunaisella. Pallot osoittavat jutussa kuvatun kanoottiretken aloituspaikan (Semekurtan-tien silta) ja lopetuspaikan (Rautaperäjärven maantielle pistävä lahti). Lähtöpaikaksi sopivat hyvin myös Sevetin baari ja Nilituvat. AT = autiotupa, T = huollettu tulipaikka, V = pitkä vetotaival.

■ Mukaan on syytä ottaa toisaalta kartta, jossa näkyy reitin kulku, sekä joenmutkien ja maaston tarkat piirteet kertova satsi 1:50 000 -mittakaavaisia karttoja.

Karttatilanne on viime vuosina muuttunut. Meillä oli mukana vuoden 1999 ulkoilukartta Seveittijärvi–Nuorgam sekä vanha (painovuosi 1992) ulkoilukartta Inarijärvi. Näihin 1:100 000 -karttoihin melontareitti on merkitty.

Lisäksi meillä oli vanhat peruskartan pienennökset 4911 2, 4822 2 + 4824 1, 3844 1 ja 3933 1 (1:50 000). 50-tonnisiin karttoihin ei

ole merkitty reittiä, mutta maaston piirteet on kuvattu tarkasti.

Inarijärvi-ulkoilukarttaa ei enää ole myynnissä, vaan koko Inarin kunnan alueen kattaa nykyään opas- ja virkistyskartta Inari (1:150 000). Siihen on merkitty melontareitti, mutta mittakaava on suunnistukseen turhan epätarkka.

Myös peruskartan pienennökset on uusittu Seveittijärven seudulla pari vuotta sitten, mutta lehtijako on ennallaan. Uusiin pienennöksiin on merkitty osa kapulateista, mutta ei koko melontareittiä.

Suolistaipaleen veneenvetorata vinsseineen. Nitsin-koskessa on samanlainen, mutta paljon pitempi rata.

ka istutettu vankka lehtikuusi pihakentällä sekä pieni kivilaituri Suolijärven päässä muistuttavat entisaikain kulkukeinosta vielä sittenkin, kun viimeiset rakennusten jäänteet joskus ovat maatuneet.

Vietimme lepopäivän, jossa oli monia kohokohtia. Patikointi ikivanhalla polulla ja kimmoisilla hiekkatantereella männikön katveessa, virkistävä pulahdus metsälampeen hiostavassa helteessä, ison ahvenen akvaariomainen näyttäytyminen vieheen perässä, avarat näkymät Pahtavaaralta ja ehkä sittenkin ylimpänä peseytyminen.

Täytin melontatynnyrin vedellä päiväkävelymme ajaksi ja lisäksi aurinkokeittimen tehoa mustalla jätessäkillä. Illalla vesi oli pesulämpöistä, tai ainakin olimme havaitsevinamme pienen eron järviveteen nähden.

Peseytyminen tapahtuu retkellä aina kuivalla maalla. Shampoot ja saippuat saavat mieluummin suodattua maakerrosten läpi kuin joutua suoraan vesiin.

Järvenpäässä melontaretken luonne muuttui. Tähän asti joen, järvien ja purosten pieni-piirteisyys oli tehnyt matkan-teosta alati vaihtuvaa, joskin vetopätkien takia samalla raskasta. Nyt edessä aukesi kepeän päivämatkan mittainen järvi ja pitkiä selkiä oli luvassa moneksi päiväksi.

Aamulla teltan katto ropisi, joten shortsien ja t-paidan sijaan voimaan astui sadeasuositus. Reitti on piirretty Suolijärven pohjoisreunaa, mutta päätimme käydä tutkimassa Isosaaren

eteläpuolella, onko tähän joku erityinen syy. On. Eipä olekaan ennen tullut kuljettua poroaidan portista kanootilla.

Pääsääntö suunnistuksessa on se, että kartta on aina oikeassa. Jos olet eri mieltä kartan poikkeus vahvistaa tämänkin säännön.

50-tonnisessa kartassa numero 4822 2 + 4824 1 on maakannas Suolijärven ja Kyyneljärven välillä. Maastossa paikalla on koski, josta ei korkealla vedellä välttämättä yli kahlata. Maanmittauslaitoksen muutoin mainiossa karttapalvelussa www.karttapaikka.fi on tämä virhe edelleen.

Melontaretkelijä voi nyt valita kahdesta vaihtoehdosta. Voi

jatkaa Suolijärven lounaispään Suolistaipaleen venekelkalle ja autiotuvalle tai laskea suoran ja lyhyen, joskin voimakkaan kosken Kyyneljärveen ja meloa sitä myöten Kyynelvuonoon ja Inarijärvelle. Me valitsimme taas kämppyön.

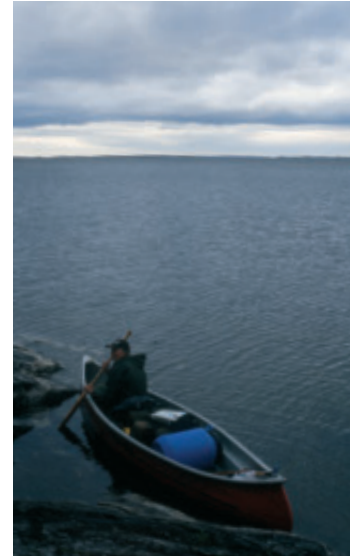
Venekelkan vinssillä voi siirtää isommankin veneen Suolisuonosta Suolijärveen. Tosin järvi on niin kivikkoinen, että kanoottikin kosketteli välillä kiiviin aivan yllättävissä paikoissa.

Aamulla matka jatkui Suolisuonossa, joka on jo Inarijärveä. Veden väri vaihtui kuin puukolla piirtäen. Vätsärin puolen vihreä häivähdys ja loputtoman läpinäkyvä vesi muuttui sinertäväksi tai mustaksi. Ison Inarin sinänsä varsin läpinäkyvä vesi ei vedä kirkkaudessa vertoja erämaajärville.

Kovalla lounaistuulella melominen olisi ollut raskasta niin Suolijärvessä kuin Suolisuonossa.

Melkein taimen

Inarijärvi poikkeaa säännösten mukaisesti erämaajärvistä myös siinä, että sen rannoilla on paikoin tuhka tiheässä vedenkorkeuden rankkojen muutosten kumoon sortamia mäntyjä. Hopeanharmaat juurakot vain sojottavat taiteellisesti kohti sinistä taivasta.

Pisteriniemen eteläkärjestä aukeaa Inarijärven peninkulmainen Vasikkaselkä.

Suolisuono oli maisemiltaan samantyyppinen kuin edellis-päivän Suolijärvi. Pitkulainen, kapea ja samansuuntainenkin. Pitkän järven melominen oli pikkujärvissä puikkelehtimiseen verrattuna melkein tylsää, joten keksimme ajankuluksi sanaleikkejä.

Leiripaikkaa sai illalla hie-man haeskella, sillä Inarijärven rannat ovat monin paikoin kivisiä. Telttarannassa tuikki jatkuvasti ja asiaa täytyi tutkia. Vaakanmittaiset harrin ja taimenen poikaset seurailivat lippojani,

Leiriranta Suolisuonon suussa.

Kaunis ilta ja tuikkiava Inarijärven pinta houkuttelevat kokeilemaan kalaonnea.

mutta isät ja äidit tuntuivat olevan muualla. Söimme kuivamuonaa.

Seuraavana aamuna sään kuuli jälleen teltaan sisälle. Tällä kertaa tuuli kolisteli siihen malliin, että saattoi vain toivoa sen olevan myötäinen. Karu totuus paljastui ulos astuessa. Tuuli oli suoraan vastainen.

Kiertelimme mahdollisimman hyvin saarten suojassa kohti Pisteriniemen autiotupaa. Tuulisissa paikoissa sai eteenpäin päästäkseen meloa aivan tosissaan ja selillä näkyi vaahtopäitä. Tupa sijaitsee pikku lahdelmassa, joten siellä oli taas rauhaisaa.

Pisteriniemi oli alun perin niemi, mutta aikoinaan Kuuva-niminen mies kyllästyi kiertämään niemeä veneellään ja kavo kanavan kapean kohdan poikki. Lapiolla. Niinpä Pisteriniemi on nykyään pikemminkin saari ja sen voi kiertää kanootilla.

Aamulla meloimme niemen ympäri. Eteläkärjestä aukeavan peninkulmaisen Vasikkaselän rannaton sininen matto tuntui

täysin eri elementiltä kuin alkumatkan pienet joet ja järvet.

Käännyimme pohjoiseen Kanavuonoon. Vaikken kummoinen kalamies ole, koetin silloin tällöin matkan varrella onneani. Nytkin oli viehe kanootin perässä mukamas pyytämässä. Äkkiä vapa tempautui jalan taitteesta. Otin virvelin käteeni ja ajattelin, että pohjaan taisi jäädä.

Mutta ei, siiman päässä oli

elämää! Hetken verran ymmärsin, miksi niin moni jää koukuun kalastukseen. Jarru vinkei ja noin viiden metrin päässä kanootista kala hyppäsi ilmaan. Iso taimen! Hyppäsi ja irtosi. Harmitti. No, ehkä vielä joskus saan sen ison ja jään itsekin koukuun.

Kuuvan kanavasta pullahdimme Koskivuonoon, jonka nimi selvisi pian. Nitsijärven vedenpinta on noin metrin Ina-

rijärveä ylempänä, joten välissä kuohuu koski. Nitsinkosken rannalla on venekelkka ja satakunta metriä pitkä rautatie.

Puolivälin vinssaus

Kelkkaradalla oli kaksi eri vinssiä, joista ensimmäinen hetken toimi ja sitten jumitti. Vaijeria piti purkaa ja suostutella lähemmäs puoli tuntia ennen kuin se taas suostui kiertymään kelalle. Toinen vinssi oli valmiiksi niin jumissa, että jätimme sen selvittelyn suosiolla seuraaville. Kannoimme kanoottia ja kamoja loppumatkan.

Pidimme taukoa vinssauksen jälkeen Nitsijärven puolella. Hetken kuluttua järveltä päin tuli moottorivene, eikä se suinkaan ohjannut venekelkalle, vaan suoraan alas koskeen. Saman tauon aikana toinen vene nousi koskea ylös. Ilmeisesti sieltä olisi päässyt helpommalla.

Merenkulkulaitos, jonka hallinnassa nämä Inarijärven veneensiirtorautatiet ovat, korjasi kelkkaradan vuonna 2005.

Meloimme Nitsijärven itärannan tuntumassa pohjoiseen. Tähän asti olimme tulleet etelään ja nyt käännyimme ta-

Hammasjärven vetotaipaleilla kanootin kiskominen tuntui jo helpommalta kuin alkumatkasta.

Kiemurteleva pikkupuro Suprun seudulla. Ukkosrintama lähestyy vauhdilla.

kaisin kohti Sevettijärveä. Nitsijärvikin on altis tuulille. Tällä kertaa sivumyötäinen iltatuuli avitti ja matka taittui vauhdilla.

Soikioreitti jatkuu Nitsijärven koillispuolella sijaitsevan Sortolahden eteläpohjukasta kapulatietä myöten Hammasjärveen. Nyt kanootti oli jo keventynyt sen verran, että puolen kilometrin vetopätkä tuntui melkein kevyeltä. Aamuinen sade auttoi myös asiaa, sillä poikkipuut luistivat paremmin kuin helteellä.

Kapulatien päässä Hammasjärven rannassa on huollettu tulipaikka ja järven koillispuolelta lähtee melkein kilometrin kapulatie, joka vaihteeksi tarjosi paljolti alamäkeä.

Kapulatien päässä odotti pieni metsälampi ja vastarannalla tasaista mäntykangasta. Lampeen solisi vielä hiekkapohjainen juomapuro, joten kohotimme kankaalle teltan. Lampi oli rehevä verrattuna retken tähänastisiin karuihin järviin ja lampiin.

Viikon kalastuslupani lopuksi huomenna aamulla, joten nyt tai ei koskaan. Meloin keskelle lampea ja heti ensi heitolla kanoottiin nousi iso ahven. Hetken päästä sain melkein yhtä ison ja enempiä ei kannattanut heitelläkään. Oli siinä jo ruokatarpeet kahdelle.

Ukkosesta matalikkoon

Aamulla tarkistin, oliko eilinen vain sattumaa. Isot lounasahve-

net tulivat jälleen muutamalla heitolla, joten lammen täytyy olla hyvä ahvenpaikka. Olen minä sen verran saamaton mies.

Nyt olivat isot selät takana ja matka jatkui eri kokoisia lampia, järviä ja myötäileisiä puroja pitkin. Alitimme Sevettijärven maantien kaikuvaan rumussa. Puro-osuuksilla oli kierrettävä maitse muutama kaatunut puunrunko ja kaksi pikku siltaa.

Kun saavuimme puronsuusta Kuosnajarveen, oikein näki, kuinka rankka sade saapui takaa vauhdilla. Veden pintaa korkealle roiskutteleva kesäinen sadekuuro on mainio kokemus, kunhan ehtii ensin pukea sadekampeet.

Meloimme myötätuulesa rannan mukaisesti. Sade rummutti selkään ja vastaranta oli harmaan usvan pimennossa. Järven pohjoispuolelta kuuro helitti, ja kuin lähtäisiksi jyrähti ja välähti kerran. Pysähdyimme katselemaan, tekeytykö ilma ukkoseksi, mutta taivas selkeni. Ukkosella ei vesille parane lähtä.

Välijärvessä alkoi pitkä harjuketju. Välillä kapea harju sukelsi pinnan alle ja sitten taas puikkasi korkealle ylös. Löysimme tien harjusokkelosta Miihkalijärveen, jossa tuli taas kerran mieleen, että kartta on kyllä tarkka kapistus.

Silmäni olivat sujuvasti ohittaneet 50-tonnisen kartan hennot pisteviivat Miihkalijärves-

sä. Vedessä kuvioraja kertoo matalikosta. Hiekkapohja kimalteli auringossa puolen säären syvyydessä. Melominen meni sauvomiseksi, mutta eipä se menoa haitannut. Pohja syveni vasta puolelta välissä järveä.

Pystyimme teltan Miihkalijärven ja Rautaperäjärven välissä olevaan isoon saareen. Saaren poikki voi halutessaan myös kävellä, sillä Sevettijärven tieltä tulee karttaankin merkitty polku, ja saaren molemmin puolin puroissa on kävelysillat. Polku johtaa Iijärven koillispuolelta, mutta muuttuu loppumatkalla hyvin hentoiseksi.

Ison saaren voi kiertää kanootilla kummalta puolelta tahansa. Me jatkoimme matkaa tien puolelta. Harjuketju jatkui Rautaperäjärvessä ja antoi mukavasti suojaa sivuvastaiselta tuulelta.

Lohkareikko koskeksi

Rautaperäjärven koillispuolelta lähtee joki kohti Nilijärveä. Reitti on piirretty jokea pitkin, joten oletimme, että joko joki on suhteellisen helppo laskea tai sitten sen voi ohittaa kapulatietä pitkin. Vaan ei.

Joki laskee valkoisina kuohuina lohkarikossa, joten jätimme kanootin luusuaan ja pompimme kivikossa koskien ja niiden välisten lyhyiden suvantojen rantoja alas. Noin kilometrin päässä Nilijärvi alkoi häämötää. Pisteenä iin päälle koski te-

ki lopussa suorakulmaisen mutkan kiviikkorännissä kuohuen.

Ainakin tällaisesta tavallisesta retkimeloijasta kosket tuntuivat mahdottomilta laskea. Matkamme oli ollut kaikin puolin onnellinen, joten emme halunneet pilata tunnelmaa enää tässä vaiheessa kolhimalla kanoottia uittopuuhilla.

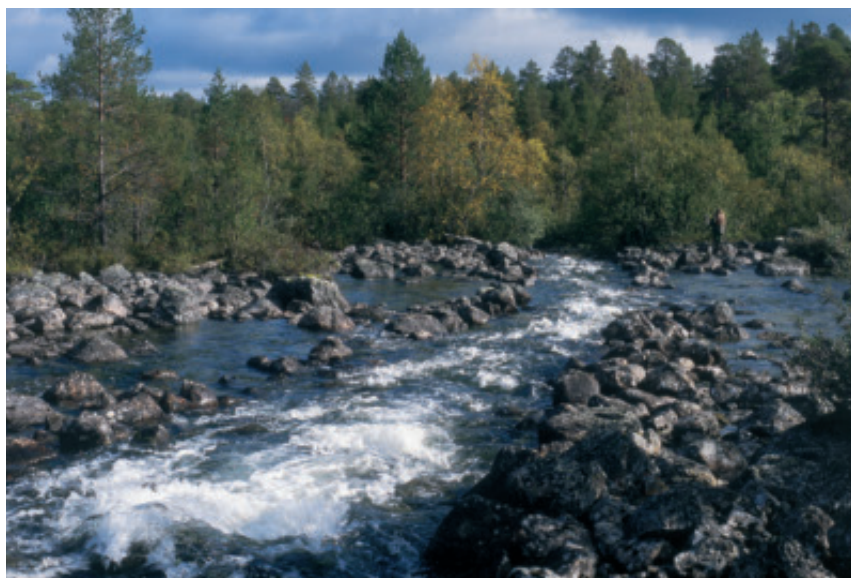
Päätös oli lopulta helppo. Jos Rautaperäjärven lahdenpohjuksista ei löydy Nilijärveen päin vievää kapulatie, melomme kanootin siihen lahdelmaan, joka tulee aivan maantien varteen.

Kapulatietä ei ollut

Vaimo jäi tien varteen purkamaan varusteita ja pesemään kymmenen päivän hiekat ja muut roinat pois kanootin pohjalta ja itse kävelin tien viertä noin kolmen kilometrin matkan autolle. Hurautin autolla takaisin, nostimme kanootin katolle ja tyytyväisinä painuimme Nilivuonille saunaan. Meiltä jäi siis melomatta täysi ympyrä.

Selvitin jälkikäteen reitin melontakelpoisuuden puuttuvien kilometrien osalta. Ylä-Lapin luontokeskuksesta Siidasta sai jälleen hyviä neuvoja (p. 0205 647 740). Metsähallituksella on reitistä lyhyt kuvaus, josta voi pyytää kopion.

Myötävirta Nilijärvestä Sevettijärveen on kuulemma rauhallinen. Samoin vastavirta-osuus Solmusjokea Sevettijärveltä Semekurttan-tien sillalle. □

Rautaperäjärvestä laskeva joki kuohuu kivisessä rännissä. Juuri näköpiirin ulkopuolella tulee tiukka mutka vasempaan.